

ฉบับที่รัก กลางรัก

ถ้าเขาจะรัก ถึงไม่รู้รัก...เขาก็รัก

กิตติมา

อุบัตินิยาย กลางรัก

กิตติมา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านรมย์ทุกจังหวัดรัก

อุบัตินัย...กลายรัก

โดย กิตติมา

ราคา 285 บาท

ลำดับที่ 449

ISBN 978-616-00-4144-2

พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน 2563

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ ไลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุวัศชัย ไลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา ไลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ดิษฐไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พิชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พรหมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เสี่ยงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : สุชาดา ใจสุข

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักงานนี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

ในชีวิตของเราทุกคนล้วนปฏิเสธไม่ได้คำว่า ‘อุบัติเหตุ’ อาจเกี่ยวข้องกับเราแบบทั้งโดยตรงและโดยอ้อม หรืออาจจะเป็นแค่เพียงผู้พบเห็นเหตุการณ์ หรือแค่ผ่านไปพบเจอโดยบังเอิญก็เป็นไปได้ทั้งนั้นค่ะ ไม่ต่างจาก ‘ภูรินท์’ พระเอกของเราที่เพิ่งโดนแม่ตามจิกให้กลับไทยเพราะอยากให้เป็นผู้เป็นฝ่ายเสียที ทว่าเพิ่งกลับไทยได้ไม่นานคืนที่ไปกินเลี้ยงฉลองกับเพื่อนต้นเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งคู่กรณีของเขาในครั้งนั้นก็คือ ‘พิมพ์พิสุทธิ์’ หญิงสาวที่เพิ่งถูกแฟนบอกเลิก หน้าซ้ำเย็นวันนั้นยังต้องมาถูกรถชนเข้าอีก และผลที่ตามมาทำให้นางเอกของเราสูญเสียความทรงจำไปชั่วขณะหนึ่ง นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่างๆ มากมาย

เรื่องนี้มีปมเบาๆ ไม่หนักสมอง เหมาะแก่การอ่านเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากงานหรือสิ่งต่างๆ ได้ไม่น้อย ใครที่กำลังมองหานิยายสักเล่มอยู่ นักเขียนหวังว่านิยายเรื่องนี้จะสร้างความสุขและความเพลิดเพลินแก่นักอ่านได้ไม่มากนักน้อย หวังเป็นอย่างยิ่งค่ะ

และมีอีกหนึ่งเรื่องในชีวิตที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเหมือนกันค่ะ ว่าวันหนึ่งตัวเองจะเปลี่ยนสถานะจากนักอ่านมาเป็นนักเขียน รวมทั้งสุดท้ายก็มีผลงานตีพิมพ์เล่มแรกออกมาให้นักอ่านได้ลิ้มชิมรสเป็นที่

เรียบร้อยค่ะ (หลังจากที่ใช้เวลาเกือบปีได้ค่ะ)

ก่อนอื่นเลยต้องขอขอบคุณพี่ลูกจันทร์ ฝ่ายคัดสรรต้นฉบับของกองบรรณาธิการที่มองเห็นผลงานของนัก (หัดเขียน) ตัวเล็กๆ ในโลกออนไลน์ และได้เชิญชวนให้ลองส่งต้นฉบับเข้ามาให้สำนักพิมพ์พิจารณา ทำให้นักเขียนได้กล้าและกลายเป็นการสร้างโอกาสที่ดีขึ้นในครั้งนี่ อีกเรื่องที่สำคัญมากๆ คืออยากจะขอโทษกองบรรณาธิการและทุกๆ คนที่เกี่ยวข้องอีกครั้งสำหรับความล่าช้าที่เกิดขึ้นจากภาระงานประจำของนักเขียนเองที่ยังไม่สะดวกหลายๆ อย่างในเวลานั้น จนทำให้การแก้ไขต้นฉบับต้องเลื่อนออกไปพักใหญ่เลยทีเดียวนะคะ

ต้นปีที่ผ่านมาหลายๆ ประเทศรวมทั้งไทยเผชิญกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา และงานประจำของนักเขียนซึ่งเป็นหนึ่งในหน่วยงานที่สนับสนุนทางการแพทย์ต้องรับมือและผนึกกำลังต่อสู้กับเชื้อไวรัสนี้ เพื่อให้ประเทศไทยรอดพ้นจากวิกฤตครั้งนี้ไปได้ด้วยดีโดยเร็ว กว่าสถานการณ์ต่างๆ จะดีขึ้น เท่าที่จำได้คร่าวๆ ก็ราวสี่ถึงห้าเดือนเลยทีเดียวนะคะกว่านักเขียนจะสามารถกลับมาแก้ไขต้นฉบับส่งบรรณาธิการได้อีกครั้ง ต้องขอขอบคุณพี่ๆ มากๆ อีกครั้งนะค่ะที่คอยติดตามงานอยู่เสมอ คอยให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาที่ดีมากๆ สำหรับน้องใหม่แห่งวงการนักเขียนที่ไม่ค่อยรู้อะไรเลยเกี่ยวกับการทำงานทางด้านนี้

และที่สำคัญอีกอย่างที่ขาดไม่ได้เลยต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์มากๆ ค่ะที่เปิดโอกาสให้ได้ร่วมงาน และหวังเป็นอย่างยิ่งค่ะที่จะได้ร่วมงานกันอีกครั้งในโอกาสหน้า

ขอบคุณครอบครัวที่เป็นกำลังใจสำคัญในทุกช่วงเวลาของชีวิตขอบคุณเพื่อนๆ ที่ถามไถ่และเป็นห่วงกันเสมอเมื่อรู้สึกได้ถึงความเคลื่อนไหวทางโซเชียลมีเดียว่านักเขียนห่างหายจากการอัปเดตไปนานพอๆ กับที่ไวรัสแพร่ระบาด ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ ที่ทำงานที่ร่วมแรง

ร่วมใจกันทำงานจนรู้สึกได้ว่าตัวเองโชคดีมากๆ ที่ได้ทำงานร่วมกับทีม
ที่ดีมากๆ ทำให้งานที่ยาก ปัญหาที่เจอ หรือปริมาณงานเยอะแค่ไหน
สุดท้ายก็สำเร็จและลุล่วงไปได้ด้วยดี

และที่สำคัญที่ขาดไม่ได้เลยคือกำลังใจจากนักอ่านค่ะ ทุกคอม-
เมนต์ ทุกสติ๊กเกอร์ คือกำลังใจสำคัญที่เป็นแรงผลักดันนักเขียนอย่าง
มาก ทำให้ท้ายที่สุดก็ได้หนังสือนิยายออกมาหนึ่งเล่ม และหวังเป็น
อย่างยิ่งค่ะว่านักเขียนจะยังคงได้รับกำลังใจและได้รับการตอบรับที่ดี
จากแฟนๆ นักอ่านแบบนี้ต่อไปอีกเรื่อยๆ ในอนาคตข้างหน้า

ขอบคุณค่ะ
กิติมา

ติดตามข่าวสาร พูดคุย อัปเดตเกี่ยวกับนักเขียนเพิ่มเติมได้ที่
Facebook Fanpage : กิติมา
email : kitima.writer@gmail.com

บทนำ

“พริ้ม...เราเลิกกันเถอะ” เสียงทุ้มดั่งหิน หลังจากທີ່ทั้งคู่ ยืนนิ่งเสียบมาเป็นเวลานานแล้ว

“ทำไม...” เธอเอ่ยถามออกไปอย่างยากลำบาก “เพราะอะไร”

“...”

ยิ่งร่างสูงนิ่งเสียบ ไม่ยอมเอ่ยถ้อยคำใดออกมาเลยนั้น ใจเธอก็ ยิ่งเจ็บ

“เพราะอะไร ตอบพริ้มมาสิ! เพราะ...พริ้มจนไหม้ย” เธอกลั้น ใจถามออกไป

ร่างสูงทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วเขาก็เหมองไป ทางอื่น ไม่ยอมสบตาเธอ...แต่ถึงกระนั้น แม้จะเพียงชั่วครู่เดียวก็ตาม ทว่าเธอก็ทันเห็นมันเข้าจนได้

แววตาที่มองมาด้วยความสงสาร เธอไม่อยากเห็นมัน

เธอกลั้นเสียงสะอื้นไว้ไม่ให้หลุดออกมา และสุดลมหายใจเข้าไป ดกดลิ้นๆ ดวงตาเหลือกมองขึ้นฟ้า เพื่อกลั้วกลืนหยาดน้ำตาที่พริ้ม จวนเจียนจะร่วงหล่นจากดวงตา ริมฝีปากแน่นหนา ก่อนจะฝืนส่งยิ้ม ให้เขา แม้ว่าแท้จริงแล้วตอนนี้หัวใจเธอเหมือนกำลังโดนเข็มนับร้อย นับพันจากที่ไหนก็ไม่รู้ทิ่มแทงอยู่

“พริ้ม...เข้าใจแล้ว” เธอพูดได้เพียงเท่านี้ ก่อนจะรีบหมุนตัวหันหลังให้ เพราะกลัวว่าหยดน้ำตาจะร่วงหล่นให้คนตรงหน้าได้เห็น และมันคงจะน่าสมเพชมากแน่ๆ

หิ!...สองปีกับรักโง่ๆ จากผู้หญิงที่ชื่อบ๊องคนนี้ รักครั้งแรกแตกละเอียดราวกับเศษธุลี รักที่เธอให้เขาไปทั้งใจ...อยากจะถามสักพันครั้งว่าเป็นไปได้ไหมที่พวกเขาจะไม่จบแบบนี้ แต่เธอก็เพิ่งเข้าใจดีในวันนี้เอง...ที่ว่า ‘เมื่อคนจะไป รังยังโง่ก็คงไม่อยู่’ ผลเอ๋ย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา...นั่นอาจจะไม่ใช่ความรักสำหรับเขาเลยด้วยซ้ำ แต่เป็นอะไรก็ไม่รู้ที่เขาทำแก้มือ หรือไม่ก็เป็นอะไรไม่รู้ที่อาจจะไม่เคยมีอยู่จริง

เธอแค้นยิ่งมอย่างสมเพชตัวเองที่วาดหวังจะมีรักแท้...จากใครสักคน

เพียงคำว่ารักอย่างเดียว...คงไม่สามารถรั้งเขาไว้ได้

ตั้งแต่เด็กจนโตเป็นสาวแล้วที่เธอคอยปลอบเพื่อนสนิทเมื่ออกหัก หรือผิดหวังจากความรัก เธอผู้ซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์เลยสักครั้ง ไม่ว่าจะเป็นรักแบบปปิปปิเลิฟ หรือคบหาแบบจริงจัง พุดง่าย ๆ เลยก็คือ เธอไม่เคยมีแฟน!

ริมฝีปากบางมุ่มแน่น ก่อนจะยิ้มให้ตัวเองอย่างค่อนข้างขอดก้ำกึ่งที่เธอเพียรก่อไว้เสียดิบดีเริ่มทำลายตัวเองเมื่อวันหนึ่งเธอพบเจอเขาคนนั้น

เนื่องจากบริษัทที่เธอเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานใหม่ๆ นั้นเป็นบริษัทเกี่ยวกับหลักทรัพย์อันดับต้นๆ ของประเทศ...เขาทำงานอยู่ที่นั่นมาก่อนอะไรไม่รู้ที่สนใจให้ผู้หญิงที่ไม่เคยเคยบรรยายความรักแบบหนุ่มสาวเลยอย่างเธอเข้าไปพุดคุยทำความรู้จักกับเขาก่อน จนวันหนึ่งเธอกล้าพอที่จะเอ่ยปากขอคบเขาเป็นแฟน

ตลอดเวลาสองปีที่รู้จักกันมา เธอทุ่มเทและให้ความรักเขาอย่างไม่มีลืมหลืมตา ราวกับคนหูหนวกตาบอด เธอไม่สนและไม่แคร์เรื่องอื่น

เลยสักนิด แม้ว่าหลายๆ คนที่พอรู้เรื่องของเธอกับเขาจะไม่เห็นด้วย เมื่อเธอพบต่ออย่างเขายอมลดตัวลงมากับคนธรรมดาอย่างเธอที่มีเพียงแค่ตัวและหัวใจ ไม่ได้มีชื่อเสียงเงินทองหรือวงศ์ตระกูลที่สูงส่ง

‘ไม่เหมาะสม’ เป็นคำที่เธอได้ยินบ่อยที่สุด แต่เธอก็ทำเป็นเข้มแข็งและบอกว่าไม่แคร์ ขอแค่เธอและเขาไม่หวั่นไหวชะอย่าง...ทุกอย่างก็จะเหมือนเดิม แต่ความจริงแล้วมันกลับไม่ใช่ ความรักไม่ใช่แค่เรื่องของคนสองคน แต่มันเป็นเรื่องของคนรอบข้างด้วย แม้ว่าเธอจะทำเป็นเข้มแข็งและไม่แคร์คำวิจารณ์...แต่ก็รู้ว่าเธอจะไม่รู้สึก

เพียงแต่เธออยากจะทำอะไรก็ตามที่เธออยากจะทำ... พยายามจนถึงที่สุดว่าทำได้จริงๆ นะ แต่คงมีแค่เธอเท่านั้นที่คิดแบบนี้ เธอไม่ได้คิดแบบเดียวกับเธอเลยด้วยซ้ำ ยิ่งคิด ยิ่งนึก น้ำตาที่เธอพยายามห้ามไว้ก็ยิ่งไหล ทะลักเป็นสายราวกับเขื่อนแตก ไหลรินลงมาเป็นทางหยดแล้วหยดเล่า ว่ากันว่ารักคือสุข และในขณะที่เธอกำลังรักก็คือทุกข์ด้วย...มันคือเรื่องจริง

เธอไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตดี การทำงานอยู่ที่นี่เดียวกับแฟนบงกชก็เป็นเรื่องยากเมื่อเปลี่ยนสถานะ ความรู้สึกที่เคยมีหรืออะไรก็ตามที่เคยทำเมื่อก่อนก็จะไม่มีอีกแล้ว

หลังจากที่คุยกันเมื่อช่วงเย็น เธอไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะพาสองขาเดินออกมาจากตรงหน้าเขาได้อย่างไร หัวใจที่บอบช้ำพาเธอเดินไปเรื่อยๆ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอขึ้นรถเมล์สายอะไรมา รู้ตัวอีกทีเธอก็ลงที่ป้ายสวนสาธารณะแห่งหนึ่งแล้ว

ไม่รู้ว่าเธอนั่งบนพื้นหญ้าเขียวขจีตรงนั้นนานเท่าไรแล้ว... กว่าที่จะรู้ตัวอีกทีรอบด้านก็มีดเคี้ยวแล้ว พอหันดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือก็ต้องตกใจอีกรอบ เพราะมันสี่ทุ่มกว่าแล้ว!

เธอลุกขึ้นปิดเศษหญ้าที่ติดตามชุดทำงานออก เสร็จแล้วก็

ปล่อยให้สองเท้าก้าวเดินไปเรื่อยๆ ทว่าราวกับฟ้าจะกลั่นแกล้ง ชูๆ ก็
มีลมวูบใหญ่พัดพาเศษใบไม้ร่วงหล่น เศษดิน ฝุ่นละอองปลิวว่อนไป
ทั่ว จนเธอต้องยกมือขึ้นบังตา

ครู่ต่อมาฝนก็เทกระหน่ำลงมาแบบไม่มีสัญญาณเตือนทั้งสิ้น
จนเธอวิ่งหาที่หลบแทบไม่ทัน...ฝนตกหนักและนานมาก จนเธอหนาว
เย็นไปถึงกระดูก และดูท่าแล้ววันนี้อาจจะตกทั้งคืนก็เป็นได้

คิดแล้วก็เศร้า วันนี้เป็นวันที่เธอรู้สึกแย่มากจริงๆ ตั้งแต่เกิดมา
บนโลกใบนี้ ปกติแล้วเธอชอบพกร่มพับติดไว้ในกระเป๋าผ้าใบใหญ่เสมอ
แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคราวนี้เธอถึงลืมหยิบใส่กระเป๋าไปด้วย

ผ่านไปครึ่งใหญ่ฝนก็ยังคงตกหนัก และดูท่าจะไม่ยอมซาลงง่ายๆ
ขึ้นเธอยืนตากฝนต่อคงไม่พ้นได้เป็นปอดบวมแน่ๆ คิดได้ดังนั้นหญิง
สาวก็ตัดสินใจเดินตากฝนไปเรื่อยๆ เมื่อเจอแท็กซี่สักคันจะได้เรียกกลับ
อะพาร์ตเมนต์ ยังไงก็คงจะดีกว่าทนยืนหนาวที่นั่นต่อไปแน่ๆ

ร่างบอบบางสมส่วนพาสองเท้าวิ่งตรงไปยังทางออกของสวน
สาธารณะ ก่อนจะเลี้ยวไปเห็นทางม้าลาย เธอจึงไม่รอช้า รีบวิ่งไป
ตรงจุดนั้น

หญิงสาวลัดสายสายตามองหารถแท็กซี่ และดับলানเธอก็เห็น
แท็กซี่คันหนึ่งจอดส่งผู้โดยสารอยู่ฝั่งตรงข้าม เธอรีบเรียกแท็กซี่คันนั้น
แต่เสียงของเธอคงเบาเกินไป คนขับแท็กซี่จึงไม่ได้ยิน หญิงสาวรีบเดิน
กึ่งวิ่งข้ามทางม้าลายไปยังอีกฝั่ง โดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีแสงไฟจากรถ
อีกคันสาดส่องมาจากทางถนนฝั่งของเธอ

กว่าจะรู้สึกตัวอีกที สองขา ก็พาเธอก้าวมาถึงกลางถนนแล้ว...
แต่ ณ เวลานั้น ขาของเธอไม่อาจวิ่งไปข้างหน้าหรือถอยหลังกลับได้
เลย...

เฮียดดด!!! ไครม!!!

1

อุบัติเหตุ

หลังจากที่โดนผู้เป็นแม่ตามตัวกลับไทยแบบเร่งด่วน ถึงขั้นที่ว่าถ้าไม่ยอมกลับก็จะตัดแม่ตัดลูกกันไปเลย อีกทั้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มี เขาก็จะไม่ได้แม้แต่สตางค์แดงเดียว พอรู้เหตุผลเขาก็แทบอยากจะทิ้งหัวตัวเอง

หลังจากที่นั่งเครื่องบินข้ามฟ้าข้ามทะเลมาไม่ต่ำกว่าสิบชั่วโมง เขาก็เรียกแท็กซี่ให้พามาส่งยังคอนโดมิเนียมสุดหรูใจกลางเมือง ซึ่งเขาโทร. มาแจ้งฝ่ายนิติฯ ของคอนโดให้ส่งแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาดไว้แล้วเมื่อไม่กี่วันก่อน

ด้วยความที่เหนื่อยล้าจากการเดินทางอันยาวนาน พอถึงห้องบู๊ปเขาก็ตรงดิ่งเข้าไปทุกตัวนอนได้ผ่านวณผืนหนาท่ามกลางบรรยากาศเย็นสบายของเครื่องปรับอากาศ ไม่นานก็หลับไหล

ท่าทางเขาคงจะเพลียจัดจริง ๆ ถึงได้หลับเป็นตายแบบนี้ ร่างสูงค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียงกว้าง ค่อย ๆ ยืดเส้นยืดสายคลายความปวดเมื่อย พอดูเวลาบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ส่ง ๆ บนโต๊ะข้างหัวเตียงก็พบว่าเกือบบ่ายโมงเข้าไปแล้ว มีสายที่ไม่ได้รับอยู่สี่สายจากมารดาบังเกิดเกล้า และยังมีข้อความทางโปรแกรมสนทนาที่ผู้เป็นแม่

ฝากไว้อีก

ถึงไทยแล้วใช่ไหม แม่รู้นะ! แล้วนี่เมื่อไหร่จะกลับบ้าน แม่มีคนรู้จักอยากจะทำเนรมาให้รู้จักไว้ เป็นลูกสาวของเพื่อนแม่ รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหาย น้องก็น่าตาน่ารักน่าเอ็นดู

เขาคำนวณอีกหลายข้อความก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าผู้เป็นแม่เร่งเพราะอยากให้เขาไปดูตัวมากแค่ไหน ก่อนหน้านี้แม่ก็เพียรหาคู่ให้เขา แต่เมื่อเห็นท่าทางเบื่อหน่ายของเขาจึงไม่ได้เข้าซื้ออะไรมา จนกระทั่งรู้ว่าเทียมฟ้า เพื่อนสนิทของเขาแต่งงานเป็นผัวเป็นเมียไปแล้วนั้นจะได้มาเร่งเขายิ่งๆ แบบนี้

เทียมฟ้า หรือไอ้หมอลั่น เพื่อนสนิทสุดซึ้งปากของเขาเข้าพิธีแต่งงานไปแล้วกับนักธุรกิจสาวรุ่นใหม่ไฟแรง ทั้งๆ ที่วันๆ ก็เจอแต่คนไข้และอยู่แต่ที่โรงพยาบาล อีกทั้งหมอลั่นก็ยังไม่มีแว้วว่าจะคบหาผู้หญิงคนไหนแบบเป็นจริงเป็นจังจนถึงขั้นแต่งงานได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็วแบบนี้

ครั้งล่าสุดที่พวกเขาคุยกันยังแซวกันอยู่เลยเรื่องห้วงความโสด ตัวเขาเองก็โสด ลอยไปลอยมาแบบนี้ตั้งนานแล้ว...แต่ที่หมอลั่นยังโสดก็เป็นเพราะหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาให้ผู้หญิงที่ผ่านเข้ามานัก หลายรายที่ผ่านเข้ามาทอดสะพานให้ ไม่นานก็มักโบกมือลา แล้วอยู่ๆ หมอลั่นแต่งงานปุบปับ จะไม่ให้เขาแปลกใจได้อย่างไร

จริงๆ แล้วที่เขากลับไทยครั้งนี้ไม่ใช่กลัวว่าแม่จะตัดเขาออกจากกองมรดกหรอก เพราะถึงยังไงเขาก็เป็นลูกชายคนเดียวของตระกูล ถ้าเขาไม่สืบทอดกิจการแล้วจะเป็นหน้าที่ใครล่ะ แต่ที่เขายอมกลับมาเพราะกลัวว่าความดันของผู้เป็นแม่จะขึ้น แล้วโรคประจำตัวก็จะกำเริบ อีกทั้งเขาเองก็ไม่ได้กลับไทยมาหลายปีแล้ว ผนวกกับจิตใจเรื่องการแต่งงานของเทียมฟ้า เขาจึงยอมกลับมาเมืองไทยมาอย่างง่ายดายโดย

ไม่ติดออก

หลังจากหากาแฟเข้มๆ และอาหารเข้าบวกเที่ยงอย่างง่ายๆ ให้ตัวเองแล้ว ชายหนุ่มก็มานั่งเล่นที่ระเบียง ก่อนจะต่อสายหาผู้เป็นแม่

“พ่อตัวดี ว่างโทร. กลับมาหาแม่ได้แล้วเหอะฮะ”

“โถ! คุณแม่ครับ ผมเพิ่งจะมาถึงเมื่อเย็นวานนี้เองนะครับ”

“เฮอะ! มาถึงแล้วทำไมไม่รีบโทร. หาแม่ฮะ รู้ทั้งรู้ว่าแม่เป็นห่วงจะโทร. มาบอกให้หายกังวลบ้างนี่ไม่ได้เลยรีใจ”

“อภัยให้ลูกชายคนนี้เถอะนะครับแม่ ยังไงผมก็ยอมกลับมาตามที่แม่ต้องการแล้วใจครับ”

“จะพ่อคุณ กลัวแม่เอาสมบัติไปบริจาคนะสิถึงรีบกลับ”

“ก็นั่นนะ พ่อกับแม่หาไว้ให้ผมนี้ครับ จะไปยกให้คนอื่นได้ยังไงผมไม่ยอมหรอก” เขาบอกอย่างซึ้งๆ

“ถ้ากลัวอย่างนี้พูด ฎีกีรีบกลับบ้าน เรามีเรื่องที่จะต้องคุยกันอย่างจริงจังนะแม่ว่า และคราวนี้แม่ก็จะไม่ยอมใจอ่อนให้เราอย่างเมื่อก่อนหรอกนะจะบอกให้”

เขารับปากผู้เป็นแม่อย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่ต่อรองขออยู่เที่ยวกรุงเทพฯ ต่ออีกสองสามวัน ก่อนที่จะเดินทางกลับบ้านที่เชียงใหม่

บายแก่ๆ เขาก็ได้รับสายจากเพื่อนสนิทอีกสองคนอย่างฉกรรจ์กับปฐพี ทั้งสองจะเลี้ยงต้อนรับเขากลับเมืองไทยในรอบห้าปี

...

ราวสองทุ่มครึ่งเขาก็เดินทางมาถึงร้านที่เพื่อนๆ บอกพักไว้ ขณะเดินเข้าไปในร้าน สองคนนั้นก็โบกไม้โบกมือเรียกให้เดินไปยังโต๊ะที่จองไว้แล้ว เขาส่งยิ้มให้เพื่อนนิดๆ เมื่อเดินไปถึงโต๊ะ ก่อนจะยื่นกำปั้น

ไปชนกับกำปั้นที่อีกฝ่ายยื่นมา

“โง่ ไ้กฎ หายหน้าไปนานเลยนะแก กลับไทยไม่ถูกหรือวะ”
ปฐพีแซวเพื่อน

ภูรินทร์เพียงยิ้มแทนคำตอบ “พวกเอ็งสบายดีนะเว้ย”

“เรื่อยๆ วะ” นครตอบก่อนจะหันไปส่งเครื่องดื่มให้เพื่อนสนิท หลังจากที่เขาหายกันไปนานถึงห้าปีเต็ม ถึงแม้ว่าจะอยู่คนละฟากฟ้า แต่เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้โลกแคบลง พวกเขาจึงยังติดต่อและพูดคุยกันได้ผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ จึงไม่ค่อยรู้สึกว่ายู่ไกลกันเท่าไรนัก

“แล้วเป็นไงมาไงวะ คราวนี้พ่อพวงมาลัยจอมกะล่อนอย่างแก ถึงยอมกลับมาเมืองไทยได้” ปฐพีหรือดินตาม เพราะอย่างที่รู้กันคือ เพื่อนตัวดีของเขานั่นรักอิสระ ไม่ชอบหยุดนิ่ง

“ก็ไม่ใช่ แม่ยื่นคำขาดนะ บอกว่าถ้าไม่ยอมกลับจะตัดออกจาก กองมรดก”

“เฮ้ย! เรื่องจริง?” ทั้งสองคนอุทานพร้อมกัน

“ก็ทำนองนั้น อืออย่างก็อยากมาเจอไอ้เหี้ยมด้วย ได้ข่าวว่า แต่งงานแล้ว” ภูรินทร์เปิดประเด็น

“อ้อ! ไซ้ รายนั่นปกติก็นัดเจอด้วยากอยู่แล้ว พอมีคู่หมั้นนี้ก็ หายไปเลย เจอไอ้หมอมออีกทีก็นู่น วันแต่งงานของมัน” ปฐพีกระแนะ-
กระเหนเพื่อนด้วยความหมั่นไส้

“แล้วคบกันมานานแล้วหรือ ไอ้เหี้ยมมันถึงแต่งเร็วแบบนั้น”

“นานที่ไหนล่ะ ไอ้หมอมันไปรวบหัวรวหางเขานะสิถึงได้แต่ง
ฟ้าแลบแบบนั้น” ปฐพีพูดอย่างคั่นปาก

ภูรินทร์ก็ให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี เพราะถ้าจะให้ไป
ชักฟอกจากเจ้าตัวเองก็อาจจะไม่ได้รู้อะไร

“จริงๆ แก ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าเพื่อนแกมันเรด อยากแต่งงาน
กับเขาจนตัวลั่น” นครช่วยล้าทับอีกเสียง

“ไปรักไปชอบเขา แล้วก็กลัวว่าเขาจะหลุดลอยไป เลยรวบรวมหัว
รอมหางแล้วจับกินกลางตลอดตัว แถมยังจับมัดไว้ข้างๆ อีก เล่นดัก
ทางไม่ให้สาวเจ้าตื่นหลุดเลย แบบนี้น่ากลัวไอคิวของมันจริงๆ ะ”
ปฐพีพูดอย่างแหยงๆ ในความคิดของเพื่อนสนิทอีกคนที่เป็นทายาท
เจ้าของโรงพยาบาล อีกทั้งยังมีดีกรีเป็นคุณหมอด้วย

ภูรินที่ได้ยินแบบนี้ก็ยังงงใจ และชักอยากจะได้เห็นหน้าภรรยา
สาวของเพื่อนแล้วสิ

“ขนาดนั้นเลยหรอวะ”

ทั้งสองคนตอบรับอย่างจริงจัง จากนั้นไม่นานหัวข้อสนทนาก็
เปลี่ยนมาเป็นเรื่องของเขาแทน

“แล้วนี่คุณหญิงแม่แกยังไม่เลิกจับคู่ให้อีกหรอวะ” ณกรถาม
เพื่อน

“ก็เหมือนเดิมอะแหละ แต่เริ่มจะหนักขึ้นตั้งแต่ที่รู้ว่าไอ้เหิน
มันแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา”

“เงินแบบนี้ก็ส่อเค้าว่าแกก็จะโสดอีกไม่นานนะสิวะ”

ภูรินที่ได้ยินปฐพีพูดแบบนี้ก็เลิกหัวขึ้นสูง “ทำไมแกคิดแบบ
นั้น”

“อ้าว! แกลองนึกดูดิอะ คุณหญิงแม่เร่งแบบนี้ แปลว่าเตรียม
การคลุมถุงชนไว้ให้แกแน่ๆ ชัวร์ป๊าบ เชื่อหัวฉันได้เลย”

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้ง” เขาตอบ เพราะตลอดมาแม่เขาก็
ทำแบบนี้เป็นปกติอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่ได้หนักข้อถึงขนาดนี้

“แล้วถ้าคุณหญิงแม่บีบบังคับแกจนจนมุมล่ะ แล้วแกจะมีทาง
รอดหรือ ในเมื่อยังไม่มีตัวจริงเป็นๆ มาอ้าง ฉันทว่าแเกรงวังไว้หน่อยก็ดี
นะเว้ย อย่าชะล่าใจนัก” ณกรและปฐพีต่างก็พยายามไขโคสุดฤทธิ์
สุดท้ายเขาต้องหาหัวข้ออื่นมาสนทนาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของ
ทั้งคู่ไป

หลังจากนั้นพวกเขาทั้งสามคนก็นั่งจิบเหล้าเคล้าบรรยากาศ
พูดถึงเพื่อนคนนั้นคนนั้นบ้างตามที่พอจะนึกออก ไม่นานก็แยกย้ายกัน
เมื่อเห็นว่าเริ่มจะมีน้ำ เบลอๆ แล้ว ทั้งๆ ที่ต่างก็แค่จิบๆ เพียงเล็กน้อย
เท่านั้น

...

ระหว่างที่ภูรินท์ขับรถกลับคอนโดนั้นจู่ๆ ฝนก็ตกกราดกับฟ้ารัว
กะทันหัน ลมกระโชกแรงเสียจนดังเข้ามาถึงในรถ ยังดีที่รถไม่ติด
เนื่องจากค่อนข้างตึกแล้ว

ชายหนุ่มพยายามขับอย่างระมัดระวัง แต่บนท้องถนนไม่ค่อยมี
รถ จึงเหยียบเร็วประมาณหนึ่ง ทว่าก็ไม่เร็วขนาดรีบไปแหกโค้งที่ไหน
เพราะด้วยความที่ฝนตก ถนนก็ต้องลื่น

ถึงแม้จะระวังแล้ว บนถนนที่มีเพียงแสงรางๆ จากเสาไฟบน
เกาะกลางถนนก็ไม่ทำให้เขาเห็นสิ่งหนึ่งที่พุ่งออกมาจากข้างทาง กว่า
จะเห็นชัดว่าอีกฝ่ายคือสิ่งมีชีวิตร่างแบบบางก็พร้อมๆ กับตอนที่เขาหัก
พวงมาลัยหลบ...ซึ่งเข้าไปเสียแล้ว

“เฮ้ย!!!...”

เอ๊ยดดด!!! โครม!!!

2

ความจำเสื่อม

เอี้ยดดด!!! ใครม!!!

แรงกระชากจากเข็มขัดนิรภัยและระบบเซฟตี้ของรถยนต์สมรรถนะเยี่ยมทำให้ภูรินท์เจ็บและจุกไปครู่ใหญ่ กว่าที่ความเจ็บนั้นจะหายไปก็ราวห้านาทีได้ ชายหนุ่มรีบปลดเข็มขัดนิรภัยออก ในใจก็นึกว่าตัวเองโชคดีที่ไม่ได้ดื่มจนเมามายเหมือนทุกครั้ง และยังมีสติประคับประคองให้ตัดสินใจหักพวงมาลัยหลบได้ อีกทั้งดีแคไหนแล้วที่รถเขาไม่พลิกคว่ำไปด้วย หลังจากทีสติกกลับมาสมบูรณ์ ภูรินท์ก็รีบเปิดประตูรถออก แล้วรีบวิ่งไปดูคนที่โผล่พรวดออกมาตัดหน้ารถเขา

ริมฟุตพาทมีร่างบางนอนแน่นิ่งอยู่ ชายหนุ่มใจหายวาบ เขาคงไม่ได้ชนเธอจนเสียชีวิตหรอกนะ แค่อคิด ขนในกายก็ลุกชัน เขารีบวิ่งไปนั่งลงข้างร่างบางพลางร้องเรียกอย่างร้อนรน แม้ฝนจะซาลงกว่าเมื่อครู่แล้ว แต่ก็ยังตกไม่ขาดสาย

“คุณ! คุณ!”

ภูรินท์เขย่าแขนเล็กเพื่อเรียกสติ และหวังให้อีกฝ่ายมีปฏิกิริยาตอบสนอง แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ทำตามอย่างที่เขาวัง

“คุณ! คุณเป็นอะไรมากมาย! ทำใจดีๆ ไว้ก่อนนะ เดี่ยวผมจะพาคุณส่งโรงพยาบาลเอง อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ ผมขอร้อง!”

เขาพูดอย่างร้อนรนก่อนจะรีบซ้อนร่างบบบบางขึ้นอุ้มและพาไปขึ้นรถ เหยียบคันเร่งไปทางโรงพยาบาลของเพื่อนสนิทซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นั่น โชคดีที่รถของเขายังใช้งานได้ หากต้องรอเรียกแท็กซี่หรือรอรถพยาบาลก็อาจจะช้าเกินไป

...

ภุรินทร์นั่งอยู่ที่หน้าห้องฉุกเฉินราวครึ่งชั่วโมงได้ หลังจากส่งคนเจ็บให้แก่ทีมแพทย์ของทางโรงพยาบาลแล้วถึงเพิ่งเห็นชัดๆ ว่าหญิงสาวศีรษะแตก เขาพยายามหักหลบอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ถือว่าชนแรงอยู่ดี ได้แต่หวังว่าหญิงสาวจะไม่เป็นอะไรมาก ไม่นานชีวิตนี้เขาคงรู้สึกผิดไปจนตายแน่

ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เขารู้แต่ว่าทุกวินาทีนั้นช่างยากลำบากเหลือเกิน

...อย่าเป็นอะไรเลยนะ ขออภัย

“คุณเป็นคนที่ทำให้คนไข้มาส่งไข้อยู่ครับ” คุณหมอหนุ่มชุดขาวนั้สสาวเอ่ยถามหลังจากที่เปิดประตูห้องฉุกเฉินออกมา

“เอ่อครับ เธอเป็นยังไงบ้าง” เขาเอ่ยถามออกไปอย่างยากลำบาก ลำคอแห้งผาก รอคำตอบจากหมออย่างใจจดใจจ่อ

“คนไข้ฟื้นขีดอันตรายแล้วครับ แต่ก็ต้องตรวจละเอียดอีกครั้งหลังจากคนไข้ฟื้นขึ้นมา อีกสักครู่พยาบาลจะเคลื่อนย้ายไปอยู่ห้องพักรักษา”

“ครับ ขอบคุณคุณหมอมานะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ เป็นหน้าที่ของหมออยู่แล้ว ถ้ายังไงหมอขอตัวก่อนนะครับ” หมอหนุ่มยิ้มให้เขานิดๆ อย่างอ่อนเพลีย ก่อนจะเดินจากไป

จากนั้นภุรินทร์ก็ต้องทำหน้าที่เป็นญาติของคนไข้ชั่วคราว เนื่องจากเขาเป็นคนที่อยู่ในที่เกิดเหตุ และยังเป็นคนที่ขับรถชนจนเธอ

อยู่ในสภาพนี้

หลังจากจัดการเอกสารเกี่ยวกับประวัติผู้ป่วยเสร็จราวๆ 15 นาที ชายหนุ่มก็เดินเข้าไปยังห้องพักรักษาตัว ทราบคร่าวๆ จากเอกสารที่อยู่ใน กระเป๋าตังค์ว่าเธอชื่อ ‘พิมพ์พิสุทธิ์ วรรณานต์’ อายุราวยี่สิบแปดปี มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด

ชายหนุ่มยืนมองร่างบอบบางด้วยใจที่คล้ายกังวลลงเล็กน้อย อยากจะขอบคุณเบื้องบนเหลือเกินที่อาการของเธอไม่ได้สาหัสกว่านี้

รุ่งเช้าต่อมาคุณหมอเจ้าของเคสก็เข้ามาตรวจคนที่ยังคงนอนหลับตาอยู่บนเตียงนิ่งราวกับไม่รับรู้สิ่งใด นั่นยิ่งทำให้ภรรยาที่เฝ้าไข้ไปแล้วกลับมาเครียดและกังวลเหมือนเดิม และส่อแววว่าจะมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อเธอไม่ยอมฟื้นขึ้นมาเสียที

แม้ว่าคุณหมอจะปลอบใจเขาด้วยการบอกว่าคนไข้จะอ่อนเพลียจากการบาดเจ็บ ร่างกายยังปรับสภาพไม่ทัน ถึงอย่างนั้น ภรรยาที่เฝ้าไข้แต่นั่งเฝ้าไม่ห่าง

จนกระทั่งช่วงสายของวันถัดมาเขาก็แทบจะตะโกนลั่นห้องพักรักษาตัวของผู้ป่วยวีไอพี เมื่อเห็นว่าคนที่นอนหลับตานิ่งๆ เป็นตุ๊กตา ขยับเปลือกตาเบาๆ มือก็เริ่มขยับเล็กน้อย จากนั้นหมอและพยาบาลก็กรุณาเข้ามาในห้องและกันเขาออกไปรอข้างนอก ไม่นานความโกลาหลย่อมๆ ก็หายไป

“มองตามแสงไฟที่หมอส่งนะครับ” หมอสั่งให้คนไข้ปฏิบัติตาม

“เออละ ดีมากครับ” เสียงหมอยังคงอยู่เรื่อยๆ

“คนไข้ยังรู้สึกเจ็บหรือปวดตรงไหนมากเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ บอกหมอได้นะ”

ผ่านไปชั่วครู่ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงแหบหวานเบาๆ

“เจ็บ ตรงนี้ค่ะ...แล้วก็ปวดหัวมาก”

“อืม เป็นอาการปกตินะครับ คนไข้เพิ่งประสบอุบัติเหตุรถชนมา อาจจะปวดระบมตามร่างกายด้วย” หมอยังอธิบายไปเรื่อยๆ “คนไข้ จำเหตุการณ์ก่อนที่จะถูกรถชนได้มั้ยครับ”

“ไม่มีเสียงตอบกลับจากคนไข้”

“คนไข้จำได้มั้ยครับว่าตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร อายุเท่าไร”

เมื่อได้ยินคำถามนั้นภุรินท์ก็ลึนยิ่งกว่าลึนบอกลืมโปรดที่แถมแมตซ์สำคัญประจำฤดูกาลเสียอีก ผ่านไปราวห้านาทีก็ยังไร้เสียงตอบกลับจากเจ้าของเสียงหวานแหบติดหูนั้น

ใครจะไปคิดว่าเรื่องราวที่เหมือนละครหลังข่าวจะเกิดขึ้นกับตัวเขา เขาใจได้ไม่ทันไรที่เธอฟื้นขึ้นมา...เขาก็ต้องเจอกับเรื่องซ็อกที่สุดในชีวิตเข้าไปอีกเรื่องหนึ่งเมื่อเห็นว่าคนบนเตียงส่ายหน้าช้าๆ

“ไม่เป็นไรนะครับ ถ้ายังไม่เดี๋ยวหมอจะพาไปสแกนสมองให้ละเอียดอีกครั้งนะครับ ตอนนี้นักไข้อย่าเพิ่งคิดอะไรมาก นอนพักผ่อนให้มากๆ ร่างกายจะได้กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมเร็วๆ”

หลังจากที่ผลตรวจซีทีสแกนออกมา หมอก็พูดคุยกับภุรินท์
เป็นการส่วนตัว ชายหนุ่มแทบจะซ็อกเพราะเรื่องที่ได้ยิน

“เป็นเพราะศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน หรือไม่ก็อาจจะเกิดจากตอนที่เกิดเหตุนั้นจิตใจได้สำนึกของคนไข้อ่อนแอเกินจะรับไหว พอเกิดเหตุการณ์ขึ้นจึงซ็อก จนทำให้มีความทรงจำบางส่วนขาดหายไป หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สมองเกิดอาการความจำเสื่อมชั่วคราว”

“ความจำ...เสื่อม” สมองเขาสั่งให้ปากขยับอย่างเชื่องช้า “เรื่องแบบนี้มันมีอยู่จริงหรือครับคุณหมอ”

“ครับ แต่ไม่ต้องกังวลหรอกนะครับ เพราะความจำเสื่อมชั่วคราวมีโอกาสรักษาได้ แต่อาจจำเป็นต้องใช้เวลาสักระยะกว่าจะกลับมาเป็นปกติ”

ราวกับโดนหมัดตุงตรงๆ เสยเข้าหน้ารัวๆ สมองภูรินท์เบลลอสและ
มึนงงไปชั่วขณะ ก่อนที่ปากจะเอ่ยถามได้อีกครั้ง “นาน...แค่ไหนครับ”

“ใจเย็นๆ นะครับ โอกาสที่จะหายและกลับมาปกติมีอยู่มาก
แล้วก็เชื่อว่าเคสแบบนี้จะไม่เคยเกิดขึ้นเลย เคสแบบนี้โอกาสหายมีมาก
ครับ เพียงแต่ต้องใช้เวลา”

เพียงเท่านั้นภูรินท์ก็เข้าใจแล้วว่าหมอต้องการจะสื่ออะไร เขา
เดินอย่างใจลอยไปนั่งคนเดียวที่สวนหย่อมของโรงพยาบาล จำไม่ได้
ด้วยซ้ำว่าแยกจากคุณหมอมาตอนไหน

หลังจากนั่งทำใจกับเรื่องสุดซ็อกในชีวิตราวสองชั่วโมง
กว่าๆ ชายหนุ่มก็รวบรวมแรงใจด้วยการสูดลมหายใจเข้าปอดลึกที่สุด
เท่าที่จะทำได้ ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปในห้องพักฟื้นของผู้ป่วย

ใบหน้านวลใสไร้เครื่องสำอางหันไปมองทางประตู ก่อนจะพบ
ชายสูงใหญ่คนหนึ่ง จากที่เธอคาดคะเนด้วยสายตา เขาน่าจะสูงราว
ร้อยแปดสิบห้าได้

ดวงหน้าหล่อคมเข้ม นัยน์ตาคมคู้้น ถ้าเธอจำไม่ผิด มันเป็น
สิ่งแรกที่เธอเห็นวันที่ฟื้นขึ้นมา ใบหน้าเรียวรับกับจมูกที่เข้ารูปและดูดี
ริมฝีปากบางอย่างที่เธอเห็นแล้วนี่ก็อจจาเขานิดๆ สรุปลแล้วผู้ชายตรง
หน้าเธอนั้นเข้าขั้นหล่อ จะว่าหล่อมากก็ได้...ว่าแต่เขาเป็นใครกันล่ะ

คนตัวสูงเดินเข้ามาหาร่างบางที่บัดนี้นั่งเอนหลังพิงหัวเตียง มอง
เขาตาใสอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว จะว่าไปตั้งแต่เกิดเรื่องเขาก็เพิ่งได้มอง
หน้าเธอชัดๆ ก็คราวนี้ ดวงตากกลมโตคู่นี้ทำให้ผู้ใดก็ตามที่ได้มองสบ
ราวกับต้องมนตร์ และผลอหลงละเมอได้ไม่ยาก ดวงหน้าเรียวเล็ก ผิว
เนียนใสราวกับสาวน้อยวัยยี่สิบต้นๆ ถ้าเขาไม่รู้จากบัตรประชาชนของ
เธอมาก่อนว่าเธออายุเท่าไร เขาอาจจะคิดว่าเธอยังเป็นเด็กมหา'ลัย
อยู่ก็ได้

“เอ่อ คือ ผม...” เขาพูดอย่างยากลำบาก

หญิงสาวเอียงคอฟังอย่างรอคอยและสงสัยในคราวเดียวกัน

“ผม...เป็นคนที่ขับรถชนคุณในคืนวันเกิดเหตุ”

เท่านั้นละดวงตากกลมโตพลันฉายแววตกใจและสั่นไหวไปชั่วครู่

“ผมซื้อกรีนทั้นะ คุณไม่ต้องห่วงหรือกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย ผมจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง” เขาพูดออกไปแล้วก็รอดูปฏิกิริยาจากอีกฝ่ายซึ่งยังคงประมวลผลทุกอย่างอย่างเป็นแบบเชื่องช้า ครู่หนึ่งหญิงสาวก็พยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่าเข้าใจ

“คุณหมอดองอธิบายให้คุณฟังแล้วว่า...ผลที่เกิดจากอุบัติเหตุทำให้สมองคุณได้รับการกระทบกระเทือน จนส่งผลให้คุณยังจำอะไรไม่ได้”

เธอพยักหน้าเสียบๆ แบบเดิม

“ถึงยังไงผมก็อยากจะบอกคุณว่าผมรู้สึกผิดและเสียใจมากที่เกิดเรื่องแบบนี้” เขามองสบตาดูสวดยของเธออย่างไม่หวั่นเกรง “ผมขอโทษ ขอโทษจริงๆ” เขาเอ่ยจากใจจริง รู้สึกไม่ดีที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอต้องเป็นแบบนี้

หญิงสาวมองคนตรงหน้านิ่ง ก่อนจะคิดตามอย่างช้าๆ ไม่นานก็เข้าใจ และยิ้มอ่อน

“มันเป็นอุบัติเหตุนี้ละ ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้หรอกคะ คุณอย่าเอาแต่โทษตัวเองเลยนะคะ”

เธอบอกพร้อมส่งยิ้มให้เขาอีกครั้ง “ฉันเองก็ต้องขอโทษคุณด้วยเหมือนกันคะ เพราะฉัน คุณถึงต้องมาเจอเรื่องยุ่งวุ่นวายแบบนี้”

เธอยิ้มอย่างดูแคลนตัวเอง เมื่อรู้ว่าตัวเองก็มีส่วนในเรื่องวุ่นวายนี้ไม่ต่างกัน ฉะนั้นจะปล่อยให้เขา รู้สึกผิดอยู่คนเดียวก็คงจะไม่แฟร์เสียทีเดียว

กรีนทียิ้มออกเล็กน้อยที่หญิงสาวตรงหน้าพยายามเข้าใจเขา ซึ่ง

เขาก็ยอมรับว่ามันทำให้เขาเบาใจไปได้อีกนิดหนึ่งที่เขาไม่โกรธเคือง
ว่าเขาเป็นต้นเหตุให้เธอต้องสูญเสียความทรงจำ...จำไม่ได้แม้กระทั่ง
ตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ภูรินทร์จึงต้องเลือกกำหนดกลับเชียงใหม่ออกไป
อีก โดยโกหกมารดาว่าเพื่อนเกิดอุบัติเหตุจนถึงขั้นต้องนอนโรง-
พยาบาล เขาต้องไปเยี่ยมเพื่อนก่อนสักระยะ เพื่อไม่ให้ท่านต้องเป็น
กังวลใจกับเรื่องของเขา

หลังจากรู้เหตุผลท่านก็เพียงต่อว่าเล็กน้อยว่าเขาเห็นเพื่อน
สำคัญกว่าท่านตามประสาคนสูงวัยที่ชอบน้อยใจอยู่บ่อยๆ แต่ก่อนจะ
วางสาย ท่านยังไม่วายกำชับเขาอีกเรื่องคู่ตัว

“ภูเลื่อนวันกลับแบบนี้ก็อดเจอน้ำนองกึ่งกานดาพอดีนะสิลูก
แม่หรืออดส่ำให้ไปชวนมาทานข้าว หวังให้ลูกๆ ได้เห็นหน้ากัน ทำความ
รู้จักกันได้ เผื่อวันหน้ามีโอกาสได้ทำธุรกิจด้วยกันจะได้ไม่ยุ่งยาก”

“โอ้ คุณแม่ครับ กลัวลูกตัวเองขายไม่ออกขนาดนั้นเลยหรือ
ครับ”

เขาพูดติดตลกที่มารดาทำเหมือนกับว่าเขาจะขึ้นคาน หรือไม่ก็
กลัวว่าเขาจะเบี่ยงเบนไปสนใจเพศเดียวกันแทน

“ไม่ต้องมาโอตศรรวยเลย ถ้าคราวหน้าผิคนัดแม่อีกละก็ บอก
ไว้ก่อนนะว่าแม่ไม่ยอมแน่” มารดาขู่เสียงเข้ม

ภูรินทร์แก้มองถอนหายใจเสียงดัง

“ถอนหายใจทำไมกันชะตาฏู นี่แม่จริงจังนะรู้มั๊ย ให้แม่ผิ
คำพูดแบบนี้บ่อยๆ มันไม่ดี มันเสียผู้ใหญ่ล่ะ”

เขากลับหันหน้าก่อนจะแก้มองโยนหินถามทาง

“แม่ผิใจไว้บ้างก็ดีนะครับสำหรับเรื่องคลุมถุงชนเนี่ย ไม่ใช่
อะไรหรอกนะครับ เพราะผมกลัวว่าแม่จะเสียผู้ใหญ่ เดี่ยวจะกลายเป็น

ว่าผมทำให้ผู้ใหญ่หลายๆ คนเข้าหน้ากันไม่ติดเสียเปล่าๆ”

“อะไร นี่พูดแบบนี้หมายความว่ายังโงะตาฏ!” คุณหญิงขมิพรถามเสียงดัง ถ้าอยู่ตรงหน้าเขาคงโดนบิदनื้อเขียวแน่ๆ เฉลอๆ อาจถูกตึงจนหูเกือบหลุด

“กับบอกไว้ก่อนไงครับ เมื่อผมพาสะใภ้ไปกราบจะได้ตั้งตัวทันไม่เป็นลมล้มพับไปเสียก่อน” เขาว่าพลางนี่กภาพตาม

“นี่! ตาฏพูดให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้ละ! สะใภ้อะไรที่โง่ แล้วเป็นใครอะ พูดให้เคลียร์นะ!” ปลายสายเสียงดังจนแทบตะโกน เขาต้องรีบลดโทรศัพท์ออกจากหู ก่อนจะนำมันกลับมาแนบหูใหม่

“อย่ามาคิดหาข้ออ้าง! เจ้าเล่ห์นักนะเรา แม่ส่งไปเรียนเมื่อนอกเมืองนาก็ใช้ว่าจะทิ้งขว้างแกจนไม่สนใจหรือปล่อยปละละเลยแกจนไม่รู้ความเคลื่อนไหวของลูกชายเพียงคนเดียวหรอกนะ! เพราะฉะนั้นหยุดพาลามเรื่องโกหก หยุดปั้นน้ำเป็นตัวได้แล้ว...”

ฟังที่แม่พูดแล้วก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเกรงที่โดนคุณครูรายงานความประพฤติให้ผู้ปกครองทราบเลยแฮะ

“เพราะถึงยังไงเรื่องดูตัวครั้งนี้ ภูไม่มีทางยกเลิกได้ง่ายๆ แม่! และแม่ขออย่าและขอเตือนอีกครั้งว่า การผิคนัดดูตัวครั้งที่สองจะไม่มีทางเกิดขึ้นแม่!” หลังจากทีเน้นและย้ำเสียงแข็งและเด็ดขาดกว่าทุกๆ คราว ท่านก็ชิงวางสายไปก่อน

จากที่ชายหนุ่มคิดว่าคงเป็นเรื่องเล่นๆ เหมือนเมื่อครั้งดูตัวหนก่อนๆ ก็เห็นจะไม่ใช้แบบนั้นแล้ว ดูท่าแล้วคนนี้คุ้นสมบัติด้านต่างๆ คงจะครบถ้วนจนไร้ข้อตำหนิ คุณหญิงขมิพรถึงย้ำเสียงแข็ง แล้วแบบนี้เขาจะทำไมยังกับชีวิตโสดต่อไปละเนี่ย ในเมื่อเขารู้สึกว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะสละความโสดทิ้ง และจนถึงตอนนี้เขาก็กังไม่พบคนที่ทำให้เขาอยากจะ ‘หยุด’ ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อ ‘เธอ’ คนนั้นเลย

หวังว่าชีวิตโสดของเขาจะไม่ลงเอยด้วยการถูกจับคลุมถุงชน

กับลูกคุณหนูคนใดคนหนึ่งที่มาจดหมายตาไว้หอรกนะ ถ้าเป็นอย่าง
นั้น เห็นที่ภูริทัตคนนี้คงต้องดื่มน้ำบ้างละ

ตาอย่าง

3

ติดสอยห้อยตาม

ตลอดทั้งสัปดาห์ที่ภูรินท์อยู่เฝ้าพิมพ์พิสุทธืรากับเป็นคนในครอบครัว หญิงสาวไม่ได้ทำตัวเรื่องมากหรือนำรำคาญเลยสักนิด ซึ่งเขาก็อดแปลกใจตัวเองไม่ได้เหมือนกันที่เขาอยู่ใกล้ผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ทุกคนในครอบครัว ญาติ แฟน หรือเพื่อนได้นานขนาดนี้

หลังจากที่ตรวจร่างกายอย่างละเอียดอีกหลายรอบ คุณหมอก็อนุญาตให้พิมพ์พิสุทธืกลับไปพักผ่อนที่บ้านหรือที่ที่คุ้นเคยได้ และยังแนะนำว่าสภาพแวดล้อมเดิมของเธอจะช่วยให้ความทรงจำที่หายไปกลับคืนมาได้

แต่ปัญหาติดอยู่ตรงที่เธอจำไม่ได้ และเขาเองก็ไม่ว่าเธอเป็นใคร เพราะสิ่งของติดตัวหญิงสาวมีเพียงกระเป๋าสะตางค์ใบเล็กและสมาร์ตโฟนเครื่องละไม้ก็พันบาทเครื่องหนึ่ง ที่ตอนนั้นหน้าจอยังมีรอยแตกร้าวรอยใหญ่

เฮ้อ! แล้วแบบนี้จะทำยังไงต่อไปละเนี่ย

ภูรินท์คิดอย่างกลัดกลุ้มขณะที่กำลังนั่งรอหญิงสาวเปลี่ยนชุดวันนี้คุณหมออนุญาตให้เธอกลับไปพักผ่อนที่บ้านได้แล้ว เนื่องจากไม่มีอาการอะไรน่าเป็นห่วง อีกทั้งแผลฟกช้ำก็เริ่มจางหายไปจนเกือบหมดแล้ว แต่ย้ำว่าถ้าหากมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง หรืออาเจียน ให้รีบ

กลับมาพบแพทย์โดยเร็วที่สุด

หลังจากที่พิมพ์พิสุทธิเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดของโรงพยาบาลเป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อนและเก็บขายเสื้อเชิ้ตไว้ในกางเกงยีนส์กินนี ขายาวที่อยู่ในถุงซอปปิงห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งที่ขายหมู่ม้วนมาให้แล้ว เธอก็เดินออกมาหนึ่งที่ปลายเตียงผู้ป่วย ดวงตากลมโตติดแววเศร้า ทำเอาเขาไม่รู้จะเริ่มต้นพูดอะไรดี ยิ่งเธอเอาแต่นั่งนิ่งมองเขาแบบนี้ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อย

หญิงสาวทำให้เขานึกถึงบทเรียนทางวิทยาศาสตร์บทหนึ่งซึ่งเรียกว่าพฤติกรรมการเรียนรู้แบบฝังใจ เพราะตอนนี้เธอเองก็ไม่ต่างอะไรกับลูกเปิดน้อยที่ฟักออกมาจากไข่ พอมองเจอหน้าสิ่งใดแบบเขาเป็นครั้งแรกก็เลยทีกทักไปเองว่าเขาเป็นพ่อแม่เธอ แต่แท้จริงนั้นนอกจากจะไม่ใช่แล้ว เขายังเป็นคนทำให้เธอต้องตกอยู่ในสภาพนี้อีก

“คือผม...ต้องกลับบ้านที่เชียงใหม่จริงๆ ผมต้องกลับตั้งนานแล้ว แต่ติดที่ว่ามาเกิดอุบัติเหตุเสียก่อน”

หญิงสาวฟังเขาเล่าตาใส รวากับเด็กเล็กที่ตั้งใจฟังคุณครูที่เลี้ยงพราเสอน

“คุณ...พอจะจำที่อยู่ตัวเองได้มั๊ย” เขากลั่นใจถามออกไป แม้ว่า จะรู้คำตอบอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังหวัง

พิมพ์พิสุทธิพยายามนึก และแทบจะเค้นความทรงจำที่พอจะหลงเหลืออยู่ในสมองน้อยๆ แต่กลับพบว่า...มันว่างเปล่า

“...ไม่ค่ะ”

ภูรินท์อยากจะเชกศีรษะตัวเองสักที่เหมือนกันที่ถามอะไรโง่ๆ แบบนั้นออกไป ขายหมู่ม้วนกลับตาลง ครุ่นคิดถึงสิ่งที่ตนตั้งใจไว้เมื่อหลายวันก่อนเกี่ยวกับทางออกของปัญหา

“ผมจำเป็นต้องกลับเชียงใหม่จริงๆ เนื่องจากผมไม่ยอมกลับบ้านมาหลายปีแล้ว คราวนี้แม่ผมลั่นคำขาดไว้เลยว่าถ้าผมไม่กลับ แม่

จะตัดผมออกจากกองมรดก และยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มีให้มูลนิธิต่าง ๆ” เมื่อเขาเล่าจบ ร่างบางก็เบิกตาโพลงอย่างตกใจ

“ที่บ้านผมทำธุรกิจหลายอย่าง ทั้งปลูกชา กาแฟ วิสกี้ มีคนงานเข้าออกตลอด” เขาอธิบายให้เธอฟัง

“ถ้าหากคุณไม่ลำบากใจเกินไป และยังไม่ทำอะไรไม่ได้ คุณไปพักที่บ้านผมก่อนก็ได้นะ ถือว่าไปเที่ยวเล่นบ้านเพื่อนก็ได้ บ้านผมกว้างขวาง มีหลายห้อง อีกทั้งคนงาน แม่บ้าน คนสวนก็มี คุณจะได้ไม่ต้องคิดมากว่าจะต้องไปอยู่กับผมแบบสองต่อสองใจ”

ทำไมจึงอธิบาย เขาก็ยังรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นอาชญากรพลั่วที่กำลังไล่ต้อนเด็กสาววัยละอ่อนให้ไปอยู่ในกรงทองยังงี้ยังงั้น

“ผมสาบานได้ว่าผมไม่ใช่พวกค้ำมนุษย์ หรือเสียตั้นหากกลับอย่างแน่นอน คุณจะเอาชื่อเอานามสกุลผมไปเชิรชหาประวัติอาชญากรหรืออะไรก็ได้ แล้วคุณก็ไม่ต้องกลัวว่าผมจะเอาคุณไปขายหรือกนะ ตัวผมเองบางแบบนี้จะทำงานอะไรได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ยิ่งแต่อย่างแบบนี้ ยิ่งขายไม่ออกอย่างไม่ต้องสงสัยเลยแหละ”

แวบแรกพิมพ์พิสุทธ์ก็ห่มั่นใจเหลือเกินที่เขาคิดเข้าข้างตัวเองแบบนั้น แถมยังมั่นใจจนใจเสียเต็มประดาแบบไม่มีเคอะเขิน แต่เมื่อเธอมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าและคิดตามอย่างถี่ถ้วนแล้วทางออกที่ดีที่สุดก็คงจะเป็นอย่างที่เขาคิด เพราะว่าของแบรนด์เนมที่เขาประโคมใส่ทั้งตัวนั้นก็ดูเหมือนพวกลูกคุณหนูมีอันจะกินจริงๆ รวมถึงการให้การรักษายาบาลที่ดีที่สุดแก่เธอตลอดระยะเวลาในการรับการรักษา อีกทั้งที่เขาเสนอมานั้นก็ดูเข้าท่าดีเหมือนกัน เนื่องจากตอนนี้เธอยังทำอะไรไม่ได้ ตัวเองเป็นใคร รู้จักใครบ้างก็ยังไม่รู้

“ก็ได้ค่ะ ถ้าหากว่าไม่เป็นการรบกวนคุณเกินไป” พิมพ์พิสุทธ์ตอบเขาเสียงเบา

ภวนิที่เธอฟังคำตอบอยู่ถึงกับยิ้มออกที่ทุกอย่างคลี่คลายไปใน

ทางที่ดี

“ดีเลย! ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันเถอะ ผมเอารถมา เราต้องเดินทางกันอีกนาน เพราะผมตั้งใจว่าจะขับรถไปเชียงใหม่เอง”

เมื่อตกลงกันได้แล้ว ภูรินทร์ก็พาหญิงสาวไปรับยาและชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตอนแรกเธอคิดจะบอกเขาว่าถ้ามีเงินเมื่อไรจะทยอยคืนให้ แต่หลังจากได้ยินยอดชำระทั้งหมด แวบแรกยังคิดว่าเธอหุฟาด แต่เมื่อถามย้ำอีกครั้งและได้ยืนยันชัดแล้ว เธอก็สรุปในใจว่าให้เป็นหน้าที่ของเขานั้นจะถูกลงแล้ว

ไม่ใช่ว่าเธอกลัวอะไรหรอกนะ แต่เงินมากมายนขนาดนั้น เธอมั่นใจว่าทั้งชีวิตนี้เธอไม่เคยแตะเงินก้อนขนาดนั้นแน่ๆ แค่อัปดาห์กว่าๆ ค่ารักษาเกือบห้าแสน...จะเป็นลม

หลังจากชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว ภูรินทร์ก็ชวนหญิงสาวออกไปหาอะไรรับประทานรองท้อง เพราะนี่ก็เกือบสิบโมงแล้ว โชคดีที่พิมพ์พิสุทธิ์ไม่ใช่คนเร่ร่อนมาก เขาพาเธอเดินเข้าร้านอาหารขนาดเล็กกลาง ลังอาหารพื้นๆ ไม่เก๋อย่างมา เธอก็ไม่ขัดข้อง แถมยังกินเกลี้ยงจนเขาคอดแซวไม่ได้

“ข้าจที่โรงพยาบาลไม่ร่อยเลยหรือไงถึงทานเอานี้ แบบนั้นระบายกับผมก็ได้นะ เพราะเพื่อนผมมันเป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาลนี่ เขาจะได้รับการปรับปรุง ไม่งั้นโรงพยาบาลเจ๊งเพราะว่าอาหารไม่ร่อยถูกปากคนไข้ก็ไม่ไหวนา”

พิมพ์พิสุทธิ์ค้อนเขา ก่อนจะตอบอูบอับอย่างเขินอายที่ผล่อทำอะไรเสียกิริยาออกไป “ก็พริ้ม...พริ้มหิวนี่คะ”

ภูรินทร์ได้ยินแบบนั้นก็ตกใจ ดวงตาคมเบิกโตเล็กน้อย ตอนแรกคิดว่าเขาหุฟาดเสียอีกทีหญิงสาวแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นออกมา

เมื่อเห็นคนที่นั่งตรงข้ามนั่งค้าง หญิงสาวก็ชักใจไม่ดี เขินก็เขิน

อายก็อาย แต่กังวลด้วยว่าเขาเป็นอะไร เมื่อสักครู้อย่างดี ๆ อยู่แท้ ๆ

“คุณ! คุณภูรินท์คะ! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถามพลางยื่นมือออกไปโบกไปมาตรงหน้าเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ยินที่เธอเรียกเลยสักนิด

ราวกับภูรินท์ตกอยู่ในภวังค์ตั้งแต่ได้ยินเสียงไพเราะเสนาะหู แถมเธอยังแทนตัวเองอย่างสนิทสนมราวกับกำลังพูดกับคนใกล้ชิด อีกทั้งใบหน้านวลใสไร้เดียงสา แล้วยังดวงตาคู่สวยนั้นอีก

พิมพ์พิสุทธิ์ตกใจเล็กน้อยเมื่อชายหนุ่มยื่นมือหนามาจับมือเธอ ให้นหยุดโบกส่ายไปมาตรงหน้าเขา

“เอ่อ คือ...ขอโทษค่ะ พร้มขอโทษ” เธอรีบก้มหัวแล้วละล้าละลักเอ่ยขอโทษเขา ไม่ทันคิดว่าสิ่งที่เธอทำนั้นอาจจะทำให้เขารำคาญหรือหงุดหงิดได้

ภูรินท์ที่ยังซ็อกไม่หายหลังได้ยินหญิงสาวเฉลยพูดชื่อเล่นตัวเอง ออกมารีบบอกอีกฝ่ายให้หายกังวลใจ “หยุดๆ ผมไม่ได้เป็นอะไร” ซึ่งก็ได้ผล ร่างบางหยุดกิริยานั้นทันที ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองสบตาเขาอย่างประหม่านิดๆ

“ผมไม่ได้เป็นอะไรหรอก...แค่ตกใจนะที่จู่ๆ คุณก็หลุดพูดชื่อเล่นตัวเองออกมา”

เจ้าของดวงหน้าใสเบิกตากว้างเล็กน้อย ก่อนจะถามย้ำ “ฉันเหรอคะ!”

เมื่อภูรินท์พยักหน้ายืนยัน ก็ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะยิ่งซ็อก และตกใจไปยิ่งกว่าเขาเสียอีก “เมื่อที่คุณแทนตัวเองว่า ‘พร้ม’ กับผมตั้งหลายหนนะ”

พิมพ์พิสุทธิ์กะพริบตาปริบๆ หัวสมองมีนงงไปชั่วครู่ ก่อนที่ริมฝีปากอวบอิมได้รูปจะพิมพ์เบาๆ “พร้ม” เธอพยายามนึกและลองทวนอีกครั้ง “พร้ม...พิมพ์พิสุทธิ์”

“ผมว่าเป็นสัญญาณที่ดีนะที่จู่ๆ คุณก็แทนตัวเองด้วยชื่อเล่นออกมา เหมือนกับว่าคุณคุ้นเคย มันก็เลยทำให้คุณพูดออกมาตามความเคยชิน” ชายหนุ่มพูดอย่างดีใจที่หญิงสาวมีแนวโน้มว่าจะกลับมาเป็นปกติในเร็ววัน

ประกายแห่งความหวังปรากฏในดวงตากลมโตคู่สวยเช่นกัน

“จริงด้วยค่ะ” ริมฝีปากอิมได้รูปเผยยิ้มกว้างสดใสให้คนตรงหน้าอย่างดีใจราวกับเด็กเมื่อรู้ว่าเธอยังมีหวังที่ความทรงจำของเธอจะกลับมา

ภูรินท์ตะลึงมองรอยยิ้มกว้างพราวระยับ อึกทั้งดวงตากลมโตคู่สวยนั้นก็ยิ่งชวนให้หลงใหลได้อย่างไม่ยาก กว่าที่จู่ตัวก็ไม่ว่าเขา นั่งจ้องมองคนตรงหน้ายิ้มระรื่นนานเท่าไรแล้ว จนต้องรีบดึงสติกลับมา

“เอ่อ อะแหม! คือ...”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ มีอะไรติดคอหรือเปล่า” พิมพ์พิสุทธิ์เฝ้าถามอย่างสงสัยและเป็นห่วงในคราวเดียวกัน ก่อนที่จู่ๆ เธอจะพลันรู้สึกตัวขึ้นมา

“เอ่อ...” หญิงสาวพูดออกมาได้แค่นั้นพลางเหลือบมองไปยังมือบางของตนที่ตอนนี้มีหน้าของชายหนุ่มยังกุมไว้หลวมๆ

ภูรินท์มองตามสายตาของหญิงสาว เมื่อเห็นแบบนี้ก็รีบปล่อยมือเธอราวกับโดนของร้อน ทำไมเขาถึงต้องรู้สึกวุ่นวายตัวเองกำลังร้อนขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุด้วย

“อ้อ! ผมขอโทษ...ผมไม่ทันระวัง”

“ไม่เป็นไรค่ะ” พิมพ์พิสุทธิ์ปฏิเสธเสียงเบา ทั้งๆ ที่ร้อนวูบวาบบริเวณข้อมือบางที่ชายหนุ่มถือวิสาสะจับไว้ครู่ใหญ่

จากนั้นบรรยากาศก็เป็นไปอย่างเกือเขิน ไม่กล้ามองสบตากันตรงๆ จนกระทั่งออกรากร้านอาหารและขึ้นรถเพื่อมุ่งหน้าไปยังเสียงใหม่ ภายในรถมีแค่เสียงเพลงคลอเบาๆ จากเครื่องเสียงชั้นดี

เท่านั้น

ชายหนุ่มแฉะมีมน้ำมันเป็นระยะเพื่อพักรถและคลายความเหนื่อยล้าจากการขับรถติดต่อกันเป็นเวลานานหลายชั่วโมง และเพื่อให้หญิงสาวทำธุระส่วนตัวด้วย

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ ภุรินทร์ก็มาขึ้นรถหญิงสาวอยู่ใกล้ๆ รถ พิมพ์พิสุทธิ์บอกว่าจะไปซื้อของในร้านสะดวกซื้อ แต่ผ่านไปครู่เดียวก็เดินกลับมา หน้าขาวซีดสลับกับแดงก่ำอย่างคนที่กำลังเขินอาย

“อ้าว! ไหนบอกว่าจะไปซื้อของไง ทำไมกลับมาเร็ว แล้วก็ไม่เห็นได้อะไรกลับมาเลยล่ะ” เขาถามอย่างสงสัย

ร่างบางเม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะสรวลในที่สุด “คือ...พริ้มเพิ่งนึกได้นะคะว่าพริ้มไม่มีเงินติดตัวเลย”

“เฮ้อ! ชะงัน ป๊าๆ เป๊ๆ แบบนี้จะรอดมั๊ยเนี่ย” เขาว่าพลางล้วงกระเป๋า หยิบธนบัตรออกมาให้เธอ

“รอดสิคะ พริ้มก็แค่ลืมว่าตัวเองไม่มีเงินติดตัว คุณก็แค่ให้พริ้มหยิบยืมก่อน แค่นั้นเอง” หญิงสาวหน้ามึนอย่างไม่สบอารมณ์นิดๆ

“บวกลบเลขถูกต้องแล้วเหอ ถึงมั่นใจว่าตัวเองจะรอดนะ” เขาว่า ยิ่งทำให้ร่างบางตรงหน้าแทบจะพนไฟใส่หน้าเขา

“พริ้มก็แค่ความจำเสื่อมนิดหน่อย ไม่ได้กลับไปเป็นเด็กทารกแรกเกิดที่ไม่รู้อะไรเลยซะหน่อย!”

คนบ้า! เธอค่อนข้างเข้าใจ ไมโทและโกธรนิดๆ ที่เขาปรัมปราเธอแบบนั้น ก่อนจะฉกธนบัตรสีเทาจากมือเขา จากนั้นก็หันหลังเดินกลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ เพื่อซื้อขนมกรุบกรอบ นม น้ำ และอีกหลายอย่างที่เธอต้องการ

ผ่านไปราวๆ สิบนาทีหญิงสาวก็กลับมาพร้อมกับถุงค่อนช้างใหญ่สองใบ พิมพ์พิสุทธิ์เปิดประตูรถแล้วจึงขึ้นไปนั่งที่เบาะข้างคนขับ

“เงินที่เหลือเป็นทิปสำหรับค่าเหนื่อยที่พริ้มลงไปซื้อของก็แล้ว

กันนะ”

ภูรินท์หันขวับไปมองร่างบางอย่างไม่อยากจะเชื่อนัก “โห! นั่น
ทืปหนักไปหรือเปล่าคุณ”

“ไม่รู้แหละค่ะ ค่าเหนื่อย ค่าไปเลือกซื้อ ค่าหิ้ว ค่าเดิน ครบ
พอดี” หญิงสาวเฉไฉพร้อมยิ้มมุมปาก

ภูรินท์ได้แต่มองคนที่นั่งเบาะข้างๆ อย่างเหลือเชื่อ

‘นี่ขนาดจำอะไรไม่ได้ยังแอบไชย้อยเลยนะเนี่ย เห็นนิ่งๆ ฝึบบๆ
แต่ก็ไม่ได้ยอมคนไปทั่วจนหงอ แบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย มีเธอเข้ามาใน
ชีวิต ก็คงมีสีสันและไม่น่าเบื่อจนเกินไปนัก’